

ΣΤΙΣ ΔΑΣΚΑΛΕΣ

(Ξαναδημοσιεύουμε ευχαρίστως από το «Διδασκαλικό Βήμα» το γράμμα αυτό που δείχνει πώς αρχίζει και ξυπνά μέσα στη δασκάλα ή συνείδηση της αξιοπροκειάς της και η ανάγκη νάντιδράσει στην άδικία που της γίνεται). Φαίνεται ότι δέν άρχει νά κάνει κανείς καλά τή δουλειά του, τή δουλειά, που ώρξίστηκε πώς θά κάνει όσο μπορεί καλύτερα, πρέπει νά φροντίζει, καθώς φαίνεται, και νά τή ρεκλαμάρει. Νά δείχνει δηλαδή ότι τήν κάνει καλά, νά φαίνεται στον κόσμο, ότι φροντίζει και ένδιαφέρεται, ότι πάσχει για τή δουλειά του.

Εμείς δυστυχώς οι δασκάλες σε όσες περιπτώσεις μās δόθηκε ευκαιρία νά κάνουμε τή ρεκλάμα μας δέν τή κάναμε. Και τελευταίο παράδειγμα τό συνέδριο τής περασμένης Κυριακής στό Μαρκόπουλο. Άπό 30 δασκάλες τής περιφέρειας δέν ήταν παρούσες παρά 4 ντόπιες και δυό άλλες, μιά τής Κεφατίας και μιά τών Καλυβιών.

Οι άλλες; Οι άλλες δέν έπωφελήθηκαν τήν περίπτωση νά κάνουν τή ρεκλάμα, νά δείξουν πώς ένδιαφέρονται. Τή ρεκλάμα ή όποία, για όνομα του Θεού, μās χρειάζεται πολύ, πάρα πολύ και για μās τες ίδιες, μιά και για τους άλλους. Ξέρω πολύ καλά τήν εργασία τών συναδέλφων τής περιφέρειας, για νά μη στενοχωρηθώ και νά πώ ότι δέν ήρθαν από άδιαφορία στή δουλειά τους. Τή δουλειά του σχολειού τους τήν κάνουν πολύ καλά. Άλλά δέν τήν ρεκλαμάρουν. Ό κ. Πρόεδρος του Συλλόγου μας βρέθηκε στην ανάγκη νά πη: Νά οι δασκάλες, πάλι λείπουν σήμερα.

Μά έβρεχε, μιά ήταν δύσκολο νά ταξιδέψουν δυό ώρες με βροχή. Μ' αν κρυώσουν; ύστερα ποιός τις προσέχει, ποιός δίνει χέρι βοήθειας στίς όρφανές, στίς έρημες δασκάλες, που κλεισμένες στην καμαρούλα τους, τή μοναχική θάλασσον ίσως πυρετό;

Είναι σκληρό τό καθήκον. Μά γι' αυτό άκριβώς έκείνος που κάνει τό καθήκον του πρέπει νά είναι υπερέφανος. Μαρκόπουλο, Άπρίλη.

ΕΛΕΝΗ ΡΩΤΑ